

CONSELLS de LOCUCIÓ per als LECTORS LITÚRGICS

- Un primer principi: Llegir a missa és «un ministeri laical» propi; i no una suplència extraordinària.
- Un segon principi: la litúrgia és una combinació de **paraules, gestos i silencis**. La «celebració de la Paraula» és una litúrgia pròpia. Llegir no és una cosa de nens, tot i que els nens ho facin i ho facin bé.
- Un tercer principi: cal buscar sempre una «**coherència comunicativa**» en tot. Es tracta de buscar **l'adequació** del que diem amb el que fem, i del que fem amb el que diem.
- Un quart principi: cal una sana «**comoditat**» (o **naturalitat**) en tot el que es fa litúrgicament. No forçar mai el que no ens surt del cor. Perquè això també es transmet, i perquè tampoc no hi ha tantes normes establertes. Cal que evitem el fet de sobreactuar, o d'una excessiva teatralitat.

1 La preparació: ¿Necessitem molta preparació prèvia?

- Sí! Cal arribar abans a l'església, llegir la lectura, entendre-la, fer-la nostra, etc.
- En la Bíblia hi ha molts gèneres literaris: històrics, narratius, epistolars, poemes, cançons, contes, etc. I no tots es poden llegir igual.
- Cal assegurar-se que el Leccionari està a l'ambó i tenir ben situada la pàgina de la «nostra» lectura. No sortir mai amb fulls o fotocòpies a les mans (o amb el «Full Dominical»), sinó llegir directament del llibre de la Paraula de Déu.
- L'ideal seria no connectar ni desconnectar els micròfons, perquè (en teoria) sempre haurien d'estar connectats (si no s'acoblen). En tot cas, mai donar-hi cops per assegurar que funcionen.
- Pensem que –abans– hauríem de fer com els qui canten: escalfar la veu. Potser també necessitarem una mica d'aigua o algun caramel (per salivar).

2 L'acció: ¿Quan ens aixequem?

- Un bon principi: «No es comença cap acció litúrgica fins que no se n'acaba una altra». Cal **evitar les «simultaneïtats»**, les presses i les corredisses. Per tant, esperarem que el monitor faci la introducció a la lectura. Dues coses alhora són **una distracció** per a la gent.
- Els qui fan serveis litúrgics no s'han de situar molt lluny del presbiteri. Fins i tot pot ser que hi siguin ja perquè hi ha pujat amb els altres ministres en la processó d'entrada.

3 La posada en escena / l'acció litúrgica: ¿Com anem cap a l'ambó?

Quan ens aixequem hem de ser conscients que:

- Comencem una **processó** litúrgica, sense presses (en silenci).
- Que proclamarem **la Paraula de Déu**, amb la importància que això suposa.
- Que pujarem al presbiteri per **les escales del centre** de l'altar (millor). No som cap espontani.

- Que no ens aturarem per fer cap genuflexió, ni inclinació, ni ares ni a ningú (perquè nosaltres portem la Paraula de Déu i estem sota la presència de Déu en la comunitat reunida: que és el Cos de Crist). Oblidem-nos del sagrari i del Santíssim, del sant patró o del Sant Crist...
- Que només fem **una lleugera reverència a l'altar** (i el seu centre), perquè és l'única presència estàtica de Crist que hi ha en aquells moments. La reverència no ha de ser cap al ministre que presideix la celebració.
- L'ambó o el faristol hauria d'estar molt **ben il·luminat** per llegir (ni més ni menys).
- **Cal mirar la comunitat** perquè és la que ha de rebre el missatge. Cal establir un contacte visual directe. (Tot en **silenci**, perquè **la pausa** serveix per **cridar més l'atenció de l'audiència**).
- No es diu mai l'enunciat de la lectura: ni «Primera lectura», ni «Segona lectura», ni «Salm responsorial», ni la cita numèrica, ni la frase en vermell, sinó que es comença llegint la referència de la lectura: **«Lectura de...»**. Després segueix **una petita pausa**, perquè cal donar temps a l'oient per tal que situï en la memòria la lectura que escoltarà a continuació i es prepari per escoltar.

4 La sintonia: ¿Què fem quan arribem a l'ambó?

- Ens procurem situar en el centre de l'ambó i del Leccionari, ben drets, ens posem les ulleres (si cal) i ens posem el micròfon a la deguda alçada de la boca (en silenci).
- La posició i **la postura del cos** és molt important, és la comunicació no-verbal (per exemple: amb les mans). Pensem que hi ha **«impostures»**.

5 La locució: ¿Què fem per començar a llegir?

- És molt important saber **projectar la veu** (com en el teatre), per això és bo mirar tota la comunitat reunida i fer com si ens adreçéssim a la persona que està més lluny. Hem d'estar molt atents al **retorn** de la nostra veu pels amplificadors: ens hem d'escoltar a nosaltres mateixos.
- Cal **llegir molt a poc a poc** (per una «qüestió tècnica»: la megafonia recull la nostra veu; i per una «qüestió de la teoria del coneixement»: els oients necessiten temps per fer-se'n «la idea») Aler-ta! Els nervis ens faran córrer.

- Cal **vocalitzar** molt: obrint ben bé la boca en cada paraula (l·lavis, llengua i dents).
- Cal tenir molt en compte la nostra **respiració**. No ens pot faltar l'aire! Començarem amb una respiració profunda.
- Cal fer una **deguda entonació**, per evitar una monotonia en la veu. Tampoc cal fer «cantarelles».
- Cal **modular la veu**. No cal ni cridar ni fer-ho tot en veu baixa. S'ha de mantenir sempre el mateix to de veu.
- Cal anar mantenint sempre **el contacte visual**, a cada paràgraf, a cada «punt i a part», a cada punt, a cada paraula, a cada frase, a cada afirmació...
- Cal **controlar molt els nervis** (se'ns posaran allà on no pensem: a la veu, a les cames, a les mans, al cap...) i cal **vigilar els tics nerviosos** (cara i mans). Tenim el perill d'esdevenir nosaltres mateixos la distracció dels oients.

6 El final: ¿Què fem quan hem acabat? ¿Com hem de marxar?

- Quan s'acaba el text de la lectura escrita es fa una altra pausa llarga i tornem a mirar la gent de la comunitat.
- No diem mai «És Paraula de Déu!», sinó només «**Paraula de Déu!**» (amb to de proclamació) perquè no és una afirmació ni una explicació, sinó que es tracta d'una **aclamació** per tal de poder arrencar de l'assemblea una altra aclamació: «**Us lloem, Senyor!**».
- No marxem corrents, sinó que ens esperem per recollir la resposta de la comunitat. Tampoc ens esperem a l'altre lector, per donar-li el relleu, perquè l'altre no vindrà fins que nosaltres arribem al nostre lloc.
- Marxem desfent la processó, pel centre de l'altar. Si cal, i si ens hi sentim còmodes, fem novament reverència a l'altar. I retornem al nostre lloc en la comunitat o en el presbiteri (en **silenci**). De camí de tornada cap al lloc, no anem ni capcots ni tampoc saludant la gent.